

oznanilo

Na svetu imate stisko,
 toda bodite pogumni:
 jaz sem svet premagal.

Jn 16,33

Jn 20,1–9

PRAZNIK ZMAGE ŽIVLJENJA NAD SMRTJO

Velika noč je praznik svetlobe, praznik zmage luči nad temo, življenja nad smrtjo, pravičnosti nad grehom, upanja nad brezupom. To je praznik naših src, ki hrepenijo po upanju, tudi če je v njih

čisto majčken plamen vere. Predvsem pa je velika noč praznik zmage življenja nad smrtjo. Velika noč je najslovesnejši razglas »evangelija življenja«. Bog, v katerega kristjani verujemo, ni Bog mrtvih, temveč živih. To je zatrjeval že izvoljenemu ljudstvu stare zaveze. Otopljivo je to pokazal nam, ljudstvu nove zaveze, sklenjene po učlovečenem Božjem Sinu, ki je za nas umrl in vstal.

Velika noč

leto XIII / 2010-22

17. april 2022

S svojo smrtjo je uničil smrt in obnovil življenje. Današnji praznik je praznik upanja in veselja nad življenjem. To je praznik duhovne pomladi, prerojenja. V naravi se po čudovitih zakonitostih, ki jih je vanjo zapisal modri Stvarnik, vsako leto obnavlja čudež novega življenja. Prav tako hoče Jezus Kristus z odrešilno milostjo, ki jo je zaslužil s svojo pokorščino Očetu do smrti, smrti na križu, obnavljati duhovno življenje v nas. »Če ste vstali s Kristusom, iščite, kar je zgoraj!« kliče apostol Pavel. Res je, graditi moramo Božje kraljestvo na stavbišču tega sveta, kar je velikokrat zelo težko. Vendar ne mislimo, da Bog človeka v njegovih težavah ne vidi! Kristusovo trpljenje, ki je vzcvetelo v večno dišečo rožo vstajenja, daje smisel in vrednost vsemu našemu trpljenju, posvečuje naše žulje, spreminja naše solze v bisere. V svetlobi vstajenja dobiva naše življenje čisto nov smisel. »O Gospod, to je veselo oznani- lo, ki si ga prinesel edino ti: da

za vsakim velikim petkom pride velika noč, da je trpljenje vir blagoslova in da je smrt le seme novega življenja za vsakogar, ki se tebe oklepa« (Romano Guardini).

Žalovati ob smrti in pretakati solze radosti ob veselih dogodkih zmore tisti, ki ljubi življenje. In prav te ljubezni vam ob prazniku vstajenja iz srca iskreno želim!

Peter in óni drugi učenec sta šla ven in se odpravila h grobu. Skupaj sta tekla, vendar je drugi učenec Petra prehitel in prvi prišel h grobu. Sklônil se je in videl povôje, ki so ležali tam, vendar ni vstopil. Tedaj je prišel tudi Simon Peter, ki je šel za njim, in stopil v grob. Videl je povôje, ki so ležali tam, in prtič, ki je bil na Jezusovi glavi, a ne ob povôjih, temveč posebej zvit na drugem mestu. Tedaj je vstopil tudi oni drugi učenec, ki je prvi prišel h grobu; in videl je in veroval.

SMRT NA KRIŽU JE BILA V BOŽJEM NAČRTU IN NE NAKLJUČNA

Jezusova aretacija in križanje sta bila za učence kljub Jezusovim napovedim presenečenje, za Jezusa pa ne. Velikokrat je sam napovedal, ne samo da bo umrl, ampak celo, da ga bodo usmrtili Rimljani. To je lahko pomenilo le eno.

Jezus je vnaprej vedel, da bo križan.

Vrstni red dogodkov, o katerih poročajo vsi evangelisti, kaže, kako je hkrati, ko se je širila slava o Jezusu, naraščalo tudi nasprotovanje do njega in njegovega nauka.

Prav gotovo je bilo zanj varneje na severu dežele, daleč od Jeruzalema, središča judovske uprave.

Zato je njegove prijatelje presenetilo in pretreslo, ko je hotel v Jeruzalem, da bi tam praznoval pasho – največji judovski praznik. Ko je Peter končno izpovedal vero, da je Jezus – Kristus, je Jezus odgovoril z napovedjo svoje smrti, kar niti Petru niti ostalim ni hotelo v glavo.

Še pomembnejše je dejstvo, da je Jezus trdil, da se bo vse zgodilo v skladu s starozaveznimi prerokbami.

Njegovi učenci, ki so poznali Staro zavezo, so pričakovali Mesija – Kralja; njegova smrt jim ni bila niti najmanj pred očmi.

Šele ko se je vse zgodilo – po vstajenju, so bili sposobni razumeti, da je bil križ za Jezusa del Božjega načrta.

To jih je vzpodbudilo, da so ponovno brali Staro zavezo in jo videli v novi luči. Peter je kasneje to izrazil takole:

»Kristus je trpel zaradi grehov, in sicer enkrat za vselej, pravični za krivične, da bi vas pripeljal k Bogu.«

JEZUS ŽELI UMITI TUDI NAŠE NOGE

Evangelist Janez poroča o dogodku, ko Jezus z umivanjem nog svojim učencem izkaže ljubezen do konca (prim. Jn 13,1). In prav to ljubezen popolnoma, do konca, izkusimo v evharistiji. Kot učenci tudi mi prihajamo k oltarni mizi s prašnimi in umazanimi nogami. Na poti skozi svet smo se omadeževali z grehom in krivdo. Noge smo si ožulili do krvi. Bili smo ranjeni. Jezus se v evharistiji sklanja k nam, da bi se nas prav na našem najbolj ranljivem mestu ljubeče dotaknil ter ozdravil našo rano.

In sklanja se k nam, da očisti umazanijo z naših nog. Brez pridržkov nas sprejema s svojo ljubeznijo, celo tam, kjer se mi sami doživljamo kot nesprejemljivi, kot umazani in nečisti.

Jezus tudi po Janezovem evangeliju učencem zapoveduje, naj delajo enako. Drug drugemu naj umivajo noge. Z Jezusovim naročilom ni mišljeno le, da naj služimo drug drugemu. To naročilo vsebuje predvsem prisposodbo za evharistijo. S tem da se udeležimo svetega obeda, s tem da poslušamo Jezusove besede in se spominjamo njegovega ravnanja, delamo drug drugemu tisto, kar je Jezus delal nam. Spomin pomeni Janezu predvsem spomin na Jezusovo ljubezen, s katero nas je v svoji smrti na križu ljubil do konca.

Vendar pa evharistija ni le spomin, marveč tudi dejanje. V evharistiji drug drugemu umivamo noge s tem, da se pustimo spodbuditi Jezusovi ljubezni ter si drug drugemu ne zadržujemo krivde, ampak se vzajemno brez pridržkov sprejemamo z ljubeznijo, ki jo izkusimo v Jezusu. In evharistija je po Janezovem evangeliju

kraj, kjer drug drugemu pokažemo svoje rane. K evharistiji ne prihajamo brez krivde, ampak ranjeni in omadeževani. Ni nam treba skrivati naših ran. Lahko jih pokažemo drug drugemu ter skupaj Kristusu. Umil jih bo in njegova ljubezen jih bo ozdravila.

BLAGOSLOV JEDIL

Blagoslov jedil je obred ljudske pobožnosti, namenjen zavedanju Božje dobrote do človeka, da bi ta lažje začutil Božjo bližino in navzočnost v vsakdanjem življenju. Prebuja misel in hvaležnost za milosti, ki izhajajo iz velike noči, in

nas opozarja na Božjo bližino. Blagoslov poteka na veliko soboto, navadno pri samostojnem bogoslužnem opravilu ali med češčenjem pri Božjem grobu.

Velikonočna jedila v družini ustvarjajo Božje okolje in so podoba velikonočne večerje, ki jo je Jezus obhajal s svojimi učenci, ter mašne daritve – velikonočne gostije, na katero smo vsi povabljeni. Blagoslov se začne z besednim bogoslužjem, ki mu sledi nagovor in prošnje za vse potrebe. Nato je na vrsti blagoslov jedil, ki so hkrati znamenja z globljo vsebino in simboliko:

Kruh je znamenje Božje dobrote in človekovega dela. V zahodni civilizaciji velja kruh za osnovno človeško hrano. Kot znamenje življenja spominja na Kristusove besede o zrnju, ki mora v zemlji umreti, da lahko obrodi sad. To zrno je Kristus, ki je moral skozi trpljenje in smrt. Jezus je v puščavi kruh tudi čudežno pomnožil. V molitvi prosimo, da bi verniki kruh uživali s

hvaležnostjo in ga v obhajilu spoštljivo prejemali.

Meso (šunka) je podoba Jezusa Kristusa, pravega velikonočnega Jagnjeta, ki je bilo darovano za naše grehe. Spominja tudi na velikonočno jagnje, ki so ga Izraelci uživali v spomin na rešitev iz egiptovske sužnosti.

K blagoslovu verniki prinesejo (običajno) **pet rdečih pirhov**, ki simbolizirajo pet Jezusovih ran, hkrati pa so tudi podoba groba in simbol vstajenja. V jajcu se namreč skriva življenje, ki ob določenih pogojih zdrobi lupino in pride na dan. Lupina je podoba skal, ki so zapirale Kristusov

grob, a jih je Kristus ob vstajenju odvalil.

Korenine hrena spominjajo na tri žeblice, s katerimi je bilo Jezusovo telo pribito na križ. Ko okušamo njegovo ostrino, se spominjamo, da je Kristusovo trpljenje cena našega odrešenja. Grenkoba nas spominja na Kristusovo žejo na križu, ki je bila predvsem žeja po človeški in Božji bližini.

Jezusova molitev na križu

Jezus je zaklical z močnim glasom in rekel: Oče, v tvoje roke izročam svojega duha.« In ko je to rekel, je izdihnil.

Lk 23,46

Jezus umira z molitvijo. Noben evangelist ne govori toliko o Jezusovi molitvi kot Luka. Zanj je Jezus veliki molivec:

- moli pri svojem krstu in vidi nebo odprto;
- moli, preden pokliče svoje učence;
- moli na gori poveličanja;
- moli na Oljski gori
- moli na križu /

njegova poslednja beseda je molitev.

Kako lahko

spremenimo svoje življenje in umiranje?

To je pot molitve -

trenutki, ko smo povezani z Bogom.

VELIKA NOČ

Na veliko noč
se je zgodilo nepojmljivo.
Nebeški Oče je obudil
Jezusa k novemu življenju.
Ožaril ga je z močjo Božje sile
in mu povrnil dih,
kretnje in duha.

Jezusov Božji duh je bil ves čas neuničljiv in zato ne uničen,
dobri nebeški Oče pa ga je položil v telo
in tako priklical v novo telesno bivanje.
Apostol Tomaž ni verjel, da se lahko zgodi kaj takega.
Nikoli se ni, zakaj bi se zdaj in tukaj?
Ni razumel Jezusovih besed,
njegove napovedi o lastnem žrtvovanju in vstajenju,
dokler ni položil svoje roke v Odrešenikove rane.
Takrat ga je strlo, kakor se je zjokal Peter,
ki je zatajil učitelja iz strahu pred bolečino.
In vendar je Kristus povabil prav Petra, naj pase njegove ovce.
Hotel je namreč zgraditi svojo Cerkev na skesanem srcu,
polnem predanosti in trdnosti.
Slehernemu izdajstvu lahko sledi človeška veličina,
če dopustimo, da nas preoblikuje Bog.
Tudi v srcu apostola Pavla, sprva nasprotnika Cerkve,
je naposled živel samo še Gospod.

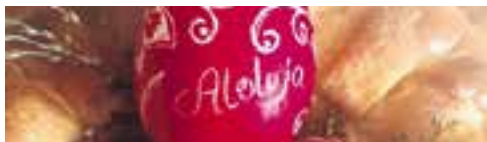
Mi, romarji proti večnosti, prispemo do velikonočnega jutra,

ko v sebi ne živimo več sami,
ampak smo
v celoti Kristusovi.
Njegova živa
znamenja ljubezni,
resnični Božji otroci
in prebivalci
prihodnjega veka.

Ker nas Bog neskončno ljubi,
je v Jezusu Kristusu postal človek.
Ker nas nepopisno ljubi,
ker nam hoče biti blizu,
svojega lastnega Sina
ni obvaroval pred smrtjo.
Ker nas ljubi, nas močno stisne v objem.
Na veliko noč nam Bog pokaže svojo
ljubezen – skozi vse smrti našega življenja.
Bog pozna te naše smrti –
pa nas vseeno sprejme; to je znak
njegove dokončne ljubezni do ljudi.
Da hodi z nami in nas vzame resno.
Umira z nami v naših smrtih,
da bo z nami šel v vstajenje.
On je tisti, ki nas močno stisne z rokami
in nas pritisne k sebi.
To je velika noč. Da ne obtičimo v smrti,
ampak se vržemo v njegov objem.

A. Sxhwarz, Odvalimo kamen, ki nam zapira pot v življenje

Praznik Kristusovega vstajenja
je začetek novega življenja.
Naj vam Velika noč prinese mir,
z njim obilja in veselja vir!

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ste se danes že nasmejali?

»Gospod doktor, hitro, pes me je ugriznil v prst.« »Pa ste ga razkužili?« »Ne, je pobegnil.«

»Mravlje delajo več kot 12 ur dnevno,« razlaga učitelj.

»Kaj nam to pove?« »Da imajo nesposoben sindikat,« odgovori Janezek.

»Psa bom prodal.« »Ali je hud?«

»Ne, trenutno še nič ne ve.«